

Arrest

nr. 207 173 van 24 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2018 tot terugnrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juli 2018 kwam verzoeker aan op de nationale luchthaven te Zaventem komende met een vlucht vanuit Cotonou (Benin) in bezit van een Nigeriaans paspoort en een verblijfskaart "Permesso di soggiorno" (op grond van subsidiaire bescherming).

De grenspolitie stelde vast dat verzoeker SIS-geseind staat bij de Deense en de Zwitserse autoriteiten.

Hij werd een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht, die hij weigerde in te vullen.

1.2. Op 11 juli 2018 wordt een beslissing tot teruggrijping genomen (bijlage 11).

1.3. Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op dezelfde dag en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 11/7/18 om 10u10, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal werd door ondergetekende, hoofdinspecteur [...]

de heer / mevrouw :

naam I. [...] voornaam M. [...]

geboren op 11.11.1984 te Uromi geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Nigeria

houder van het document nationaal paspoort van Nigeria nummer [...] afgegeven te Stockholm op : 07.09.2017

houder van de verblijfstitel nr.I10844531 van het type Permesso Di Soggiornno afgegeven door Italiaanse autoriteiten geldig van 16.06.2015 tot 10.06.2020

[...]

(H) Staat ter fine van weigering van toegang signaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)²

in het SIS , reden van de beslissing: Betrokkene staat geseind (artikel 24) door Denemarken onder het nummer DK180321220169B0000 en Zwitserland onder het nummer CH20000002627500000.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.3. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Middelen

De DVZ motiveert haar beslissing als volgt:

(...)

“(H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)²

in het SIS , reden van de beslissing: Betrokkene staat geseind (artikel 24) door Denemarken onder het nummer DK180321220169B0000 en Zwitserland onder het nummer CH20000002627500000.”

(...)

Enig middel, genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Uit voormelde wetsbepalingen volgt dat de motivering afdoende moet zijn.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier (RvV 22 juni 2015, nr 148.255; RvV 10 december 2015, nr. 158.182)

De bestreden beslissing stelt:

“(H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)²

in het SIS , reden van de beslissing: Betrokkene staat geseind (artikel 24) door Denemarken onder het nummer DK180321220169B0000 en Zwitserland onder het nummer CH20000002627500000.”

Deze motivering is niet afdoende daar zij geen verdere uitleg geeft betreffende het signalement.

Bovendien gaat de beslissing lijnrecht in tegen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat een beslissing zorgvuldig dient te worden genomen. K. LEUS stelt: (in O. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 114-115):

“ (...) de vaststelling door de Raad van State van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in de regel worden herleid tot de klassieke in de rechtsleer aangehaalde categorieën van gevallen waarin de bestreden bestuursbeslissing wordt vernietigd:

- 1) omwille van een gebrek aan een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring of voorlichting, of, nog,*
- 2) die gevallen waarin het bestuur te kort is geschoten door een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen,*
- 3) een gebrek in de zorgvuldige kennisgeving van de beslissing of, tenslotte een gebrek in de op de overheid rustende informatie, bijstand of begeleidingsplicht.*

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de DVZ bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geseind staat door Denemarken en door Zwitserland, maar vermeldt verder niets.

Het is ook de DVZ op heden (19/7/2018) niet bekend waarom verzoeker geseind staat. De DVZ heeft slechts vandaag op aandringen van de raadsvrouw van verzoeker een vraag om inlichtingen gestuurd naar beide landen.

De DVZ heeft niet gehandeld als een zorgvuldige overheid waardoor zij niet in staat was om een juiste en proportionele afweging te maken in voorliggend dossier.

Verzoeker heeft een verblijfsrecht voor onbepaalde duur in Italië. Indien het signalement in beide landen inderdaad slechts betrekking zou hebben op een repatriëring, is de getroffen maatregel van teruggedrijving disproportioneel aan het beoogde doel.

De motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden geschonden.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is het rechtstreekse gevolg van de bestreden beslissing. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan in die zin dat het een cascade van gevolgen met zich zal meebrengen. Verzoeker heeft geen financiële middelen om nogmaals een vliegticket te bekostigen vanuit Benin naar Italië, hij moet binnenkort ook zijn werk aanvangen in Italië, hij huurt een appartement en moet de huur betalen enz...

De uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1 van het KB van 21/12/2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat “als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”

Verzoeker toont aan dat het verzoek tot schorsing uiterst dringend noodzakelijk is:

A. Verzoeker wordt vastgehouden in het gesloten centrum Caricole met het oog op overdracht naar Cotonou. De overdracht is voorzien op 22/07/18. Hieruit blijkt dat de gewone schorsingsprocedure zal te laat komen.

B. Verzoeker heeft de nodige diligentie aan de dag gelegd bij het indienen van het verzoekschrift: de bijlage 11 werd aan verzoeker op 11/7/18 overgemaakt. De vordering tot schorsing wordt ingesteld op 19/7/18.”

2.3.4. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.6. De Raad wijst er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij wordt teruggedreven op grond van artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt verwezen naar de seining door Denemarken en Zwitserland. Voormeld artikel luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem;

(...) “

2.3.7. Betreffende de seining blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de seining gebeurde op grond van “artikel 24” van de Verordening 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II). Voormelde bepaling luidt als volgt:

“Voorwaarden voor signaleringen met het oog op weigering van toegang of verblijf

1. Gegevens over met het oog op weigering van toegang of verblijf gesignaleerde onderdanen van derde landen worden opgenomen op grond van een nationale signalering ingevolge een door de bevoegde administratieve of strafrechtelijke autoriteiten met inachtneming van de nationale wettelijke procedurevoorschriften gegeven beslissing, op basis van een individuele beoordeling. Het recht van beroep tegen deze beslissingen wordt uitgeoefend overeenkomstig de nationale wetgeving.

2. Indien de in lid 1 bedoelde beslissing gegrond is op een gevaar voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid dat de aanwezigheid van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van een lidstaat kan opleveren, wordt een signalering opgenomen. Dit is in het bijzonder het geval bij:

a) een onderdaan van een derde land die in een lidstaat schuldig is bevonden aan een strafbaar feit waarvoor een vrijheidsstraf van ten minste één jaar geldt;

b) een onderdaan van een derde land te wiens aanzien er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij ernstige misdrijven heeft gepleegd, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat hij overweegt dergelijke feiten te plegen op het grondgebied van een lidstaat.

3. Een signalering kan tevens worden opgenomen indien de in lid 1 bedoelde beslissing gegrond was op het feit dat ten aanzien van de onderdaan van een derde land een niet-opgeschorte of niet-ingetrokken maatregel tot verwijdering, weigering van toegang of uitzetting is genomen die een verbod op binnenkomst, of, voor zover van toepassing, een verbod op verblijf behelst of daarvan vergezeld gaat, in verband met een overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst en het verblijf van onderdanen van derde landen.

4. Dit artikel is niet van toepassing op de personen, bedoeld in artikel 26.

5. De toepassing van dit artikel wordt drie jaar na de in artikel 55, lid 2, bedoelde datum door de Commissie geëvalueerd.

Op basis van deze evaluatie komt de Commissie, door gebruik van haar initiatiefrecht op grond van het Verdrag, met de nodige voorstellen tot wijziging van de bepalingen van dit artikel, met het oog op een grotere harmonisatie van de criteria voor de opnemings van signaleringen.”

2.3.8. Verwerende partij verwijst naar het arrest van de Raad nr. 141.337, van 17 maart 2015 en stelt als volgt: *“Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker zich d.d. 11 juli 2018 aanbood bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem komende met een vlucht vanuit Cotonou (Benin) in bezit van een Nigeriaans paspoort en een verblijfskaart “Permesso di soggiorno” (op grond van subsidiaire bescherming). De grenspolitie stelde vast dat verzoeker SIS-geseind staat en dit zowel door de Deense als door de Zwitserse autoriteiten waardoor hem de toegang aan de buitengrenzen diende te worden geweigerd.”*

2.3.9. Zoals verwerende partij stelt blijkt uit het administratief dossier dat nadere informatie werd opgevraagd inzake die SIS-seining *“en dat EUROPOL lieten weten op 19 juli 2018 dat verzoeker door het Gerechtshof te Kopenhagen in Denemarken op 6 februari 2018 werd veroordeeld tot 40 dagen gevangenisstraf wegens schending van §1 van een Deense wet op euforische stoffen m.b.t. het bezit en verkoop van cocaïne. Daarnaast werd verzoeker een inreisverbod opgelegd voor 6 jaar, geldig tot 1 maart 2024. Verzoeker werd aldus SIS geseind op grond van zijn veroordeling, ook al was hij in bezit van een SIS-seining.”*

Er zijn geen enkele gegevens voorhanden in het dossier die zouden wijzen op het niet langer actueel zijn van dergelijke SIS-seining gelet op de zeer recente informatie bekomen van EUROPOL, minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan.

2.3.10. Uit het antwoord van 19 juli 2018 van de Deense autoriteiten blijkt dat verzoeker inderdaad beschikt over een geldige verblijfsvergunning in Italië. Immers na de veroordeling in Kopenhagen op 6 februari 2018 en het opgelegde inreisverbod werd verzoeker uitgewezen naar Italië op 19 februari 2018. Verzoekende partij stelt dat hij al 12 jaar in Italië woont en een verblijfsvergunning heeft voor onbepaalde duur.

2.3.11. Artikel 25 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (PB 2000, L 239, blz. 19; hierna: “Schengenuitvoeringsovereenkomst”) zoals gewijzigd bij verordening nr. 265/2010, luidt als volgt:

“1. Wanneer een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven, raadpleegt hij stelselmatig het Schengeninformatiesysteem. Wanneer een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter

fine van weigering gesignaleerde vreemdeling, treedt hij vooraf in overleg met de signalerende lidstaat en houdt hij rekening met de belangen van deze lidstaat; de verblijfstitel wordt slechts afgegeven om ernstige redenen, in het bijzonder uit humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen.

Wanneer de verblijfstitel wordt afgegeven, gaat de signalerende lidstaat over tot intrekking van de signalering, doch hij kan de vreemdeling op zijn nationale signaleringslijst opnemen.

1 bis. Alvorens een vreemdeling ter fine van weigering te signaleren in de zin van artikel 96, controleren de lidstaten hun nationale registers van afgegeven visa voor verblijf van langere duur of verblijfstitels.

2. Wanneer blijkt dat een vreemdeling die houder is van een door één der overeenkomstsluitende partijen afgegeven geldige verblijfstitel, ter fine van weigering is gesignaleerd, treedt de signalerende overeenkomstsluitende partij in overleg met de overeenkomstsluitende partij die de verblijfstitel heeft afgegeven teneinde na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel.

Wanneer de verblijfstitel niet wordt ingetrokken, gaat de signalerende overeenkomstsluitende partij over tot intrekking van de signalering, doch kan zij de vreemdeling op haar nationale signaleringslijst opnemen.

3. De leden 1 en 2 zijn ook van toepassing op visa voor verblijf van langere duur.”

2.3.12. Indien uit het administratief dossier (antwoord van Denemarken van 19 juli 2018) inderdaad kan blijken dat de Deense en Italiaanse autoriteiten in overleg zijn gegaan dan is het resultaat van dit overleg heden onbekend. Het administratief dossier bevat ook geen informatie over de seining in Zwitserland, laat staan van een overleg tussen Zwitserland en Italië.

2.3.13. Het arrest van het Hof van Justitie van 22 januari 2018, E. nr. C-240/17 bevestigt dat er tussen de signalerende lidstaat en de lidstaat die de verblijfstitel heeft afgegeven een overlegprocedure moet worden opgestart nadat de betrokken derdelander in het Schengeninformatiesysteem is gesignaleerd ter fine van weigering van toegang. Een dergelijk overleg heeft immers tot doel *“het voorkomen van een tegenstrijdige situatie waarin een derdelander enerzijds beschikt over een door een overeenkomstsluitende staat afgegeven geldige verblijfstitel en anderzijds ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem, alsmede op het beginsel van loyale samenwerking van artikel 4, lid 3, VEU”* (punt 38). De signalerende lidstaat zal uiteindelijk verplicht zijn om de SIS II-signalering van weigering van toegang in te trekken indien de andere lidstaat van oordeel is dat de door hem afgegeven verblijfstitel dient te worden gehandhaafd.

2.3.14. Zoals hoger gesteld bevat het administratief dossier desbetreffend niets. Derhalve kan dan ook niet worden ingezien op basis waarvan de verwerende partij de SIS-seining door Denemarken en Zwitserland heeft laten doorwegen op het voorhanden zijn van geldige verblijfsdocumenten in Italië teneinde verzoekster terug te drijven naar Cotonou, Benin te meer nu het geldig verblijf van verzoeker in Italië niet ter discussie staat.

2.3.15. Uit het voormeld arrest van het Hof van Justitie blijkt overigens dat *“het er niet aan in de weg staat dat een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een inreisverbod en door een overeenkomstsluitende staat is vastgesteld jegens een derdelander met een door een andere overeenkomstsluitende staat afgegeven geldige verblijfstitel, ten uitvoer wordt gelegd, ook al is de in die bepaling neergelegde overlegprocedure nog gaande, wanneer de derdelander door de signalerende overeenkomstsluitende staat als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid wordt beschouwd, onverminderd de mogelijkheid die de derdelander heeft om zich vervolgens naar het grondgebied van de andere overeenkomstsluitende staat te begeven en zich te beroepen op de rechten die voortvloeien uit die verblijfstitel”* (punt 61, 2)).

2.3.16. De verzoekende partij voert *-prima facie-* terecht de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het middel is ernstig. De beschouwingen van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1 Gelet op de bespreking van het enig middel, kan de verwerende partij niet dienstig wijzen op de redenen van de SIS-seining.

De Raad stelt vast dat verzoeker Italiaanse verblijfsdocumenten van het type Permesso Di Soggiorno neerlegt die geldig zijn van 16 juni 2015 tot 10 juni 2020, dat hij tijdens het gehoor te kennen gaf dat hij in Italië woont.

De Raad is van oordeel dat ieder redelijk denkend mens inziet dat de verzoekende partij, onder de huidige omstandigheden met name het gegeven dat uit de gegevens van het administratief dossier over een geldige verblijfstitel in Italië beschikt, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan indien verzoeker, een Nigeriaanse onderdaan, naar Benin teruggedreven wordt.

Aan de derde schorsingsvoorwaarde is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot teruggrijping te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2018 tot teruggedrijving (bijlage 11) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK